

И народа поздравлява
Своя Царь великъ
И небето заехтява
Отъ радостенъ викъ :

Старцитъ отъ умиленье
Ронятъ съззи тамъ,
И да паднатъ на колѣнѣ
Сдържатъ се едвамъ,

И дѣвойкитъ напети
Даватъ му цвѣтя,
И цѣлуватъ му ржцѣтъ
Малкитъ дѣца.

И майкитъ тамъ повдигатъ
Рожбитъ си съ жаръ
И го сочатъ и имъ викатъ :
Вижте нашия Царь!

А пкъ Царя като гледа,
Какъ народъ милѣй,
Като баща между чедъ
Тихо съззи лѣй.

И русалкитъ укрити,
Дори и они
Си показаха главитъ
Надъ хладни вълни!

Тия думи на поета, рисуватъ душевния миръ на българина при извѣстието, че Царьтъ е стѣпилъ на българска земя, като славенъ вѣстителъ народу за доброчеста бѣднина